

skylder at lægge til den betragtning, at opsigelsen jo trods alt skete på en måde og i et klima i forholdet mellem USA og Rusland, der betød, at den russiske reaktion, som udenrigsministeren sagde det, var uhyre afdæmpet.

Kl. 11.15

Jeg må også føje til, at det er min vurdering, at efter den 11. september ville en hvilket som helst amerikansk præsident, hvad enten han var republikaner eller demokrat eller til højre eller til venstre, have truffet en beslutning om eller have følt sig nødsaget til af indenrigspolitiske grunde i hvert fald at træffe en beslutning om at forsøge at udvikle et missilskjold.

Når jeg har sagt, at det er godt, at vi får debatten nu, må jeg jo så også føje til, at det jo er et vanskeligt tidspunkt, fordi vi ikke kan kende til det endelige resultat af de forhandlinger, der i øjeblikket føres intensivt mellem USA og Rusland. Det gode forhold mellem de to præsidenter, Putin og Bush, som blev grundlagt ved Putins besøg i Texas, følges jo nu op med et topmøde i Moskva i slutningen af maj. Og efter alt, hvad der foreligger, så er sigtet med, hvad der skal ske på dette møde, meget ambitiøst. Man sigter på at nå frem til en aftale, en ramme for samarbejde om strategisk stabilitet.

Det er meget ambitiøst. Alle de bedste ønsker må følge disse forhandlinger, for de får stor betydning også for os og for det sikkerhedspolitiske klima, vi skal leve i. Hvis det går godt, så kan en sådan aftale mellem Rusland og USA komme til ikke bare at betyde afslutningen på den kolde krig, for det er sket for længst, men også besegle eller danne grundlaget for en ny æra af samarbejde mellem USA og Rusland, de to gamle hovedmodstandere under den kolde krig. Der står meget på spil her.

Og jeg må sige, at jeg har svært ved, når jeg vurderer den internationale scene, som den ser ud nu, at genkende de skrækbilleder, hr. Villy Søvndal fremmaler. Jeg synes ikke, de svarer til min oplevelse af, hvad der faktisk sker. De stærke modsætninger mellem stormagter er stærkt reducerede. Til gengæld er der andre risici på verdensscenen, som er dukket op, og som har fået langt større betydning. Mellemøsten i disse døgn er et godt eksempel. Kampen mod terrorisme et andet.

Der forhandles om at begrænse de offensive våben, og spørgsmålet om, hvorvidt våben kan ligge på lager eller ikke, er jo en del af forhandlingerne, vil jeg gerne sige til hr. Villy Søvndal. Det er jo netop en central del af disse forhandlin-

ger. Og vi kan ikke kende udkommet af det. Der forhandles om de defensive våben, det er jo bl.a. et missilskjold. Hvor langt man kan komme her, er i øjeblikket uklart. Lad os håbe, at parterne når frem til aftaler også her. Man diskuterer procedurer for, hvorledes man i fremtiden skal orientere hinanden, forhandle med hinanden om vigtige strategiske spørgsmål.

Ind i alt dette her går så også spørgsmålet om NATO's udvidelse. NATO vil beslutte en udvidelse i november. Det ved Rusland også godt. Jeg har i øvrigt lyst til at spørge hr. Villy Søvndal, som sidst, da vi diskuterede NATO's udvidelse, også fremmanede, hvilke katastrofale følger det ville have for forholdet mellem USA og Rusland, om hr. Villy Søvndal har det synspunkt stadig væk i forbindelse med en videre udvidelse af NATO. Er SF modstander af videreudvidelsen af NATO, f.eks. at de baltiske lande skulle optages? Det hører jo med i det samlede sikkerhedspolitiske billede, som det tegner sig i disse måneder.

Derfor er det vigtigt at udtrykke ved denne debat efter min mening at sige til de to store lande USA og Rusland: Lykke på rejsen. Vi håber, at det vil lykkes jer at nå frem til enighed. Det har også betydning for vores sikkerhed. Og jeg synes, at det er det bedste resultat af debatten.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan vi have forskellige vurderinger af, i hvilket omfang Rusland og Putin har accepteret de her ting, fordi de mente, at det var rimeligt, og i hvor stort omfang de har accepteret det, fordi de følte, at der ikke var andre muligheder. Eller måske følte de ikke, at der ikke var andre muligheder, og så satsede de på at få noget andet til gengæld.

Kl. 11.20

Den diskussion kan vi selvfølgelig tage, men er det ikke lidt bekymrende for den radikale ordfører, at da vi havde diskussionen i går om Tjetjenien, var et af de argumenter, der blev brugt, at hvis vi gjorde noget så enkelt som at anlægge en sag ved en domstol, som både Rusland og Europarådet og Danmark har anerkendt, nemlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, så kunne det betyde, at forholdet til Rusland ville blive slået i stykker og gå tilbage og gå i den forkerte retning?

Altså man kan godt udvide NATO helt op til Ruslands grænser, man kan godt opsigte traktater, som Rusland har opfattet som helt centrale,